

CAPITOLUL I

1

E ciudată fericirea pe care ne-o produce vederea unei localități de la înălțime. Ca și cum faptul că venim dinspre ceruri ne-ar transforma puțin în îngeri. Am fost mesageri rătăciți. Zburăm peste fluvii fără de sfârșit, care se scurg în dare arămii înspre orizontul rotund și sălbatic... Și dintr-odată, prin golul din mijlocul uraganului, îl vedem. Portul fluvial, ca o porțiune descojită, albicioasă pe pielea de șopârlă a junglei. Localitatea, complet izolată, dacă nu s-ar ajunge acolo pe calea aerului. Și pe fluviul Amazon, care îi face curte, molcom și cu capul plecat; pe ghețarul de noroi, care desface cu forța palmelor picioarele groase ale junglei.

Iquitos se află la trei grade latitudine sudică, sub linia ecuatorială. Aproape că nu apare în fotografiile făcute din avion sau din satelit. Rămâne înnorat, în medie, 320 de zile pe an. Văzut doar prin ochiul nemișcat al marelui ciclon de nori care se învârteste peste bazinul amazonian...

Și acolo, la trei grade sub acea linie imaginară care desparte lumea, stătea Consulul, așteptându-mă. E ușor de recunoscut. Dacă l-ați vedea, nu v-ați înșela: e acel gen de bărbat matur și singuratic pe care îl întâlnim întotdeauna fumând în gări. Nu s-ar putea spune dacă tocmai a sosit sau dacă se pregătește să plece. Singurul fapt cert e că nu aparține acestor locuri, că e în trecere, că nu are

de gând să rămână... Cât despre mine, întotdeauna mi-l voi aminti astfel: sosind mereu la momentul potrivit în aeroporturi sau în gări, verificând panoul aterizărilor, așteptând să pornească vreun tren, să decoleze vreun avion, să ridice ancora vreun vapor. Un profesionist al despărțirilor.

Îl văd și acum în după-amiaza sosirii mele la ultimul lui post. Ploua cu găleata peste aeroportul din Iquitos. Consulul mă aștepta la ieșirea din micul avion cu elice, mânuind o umbrelă aflată în bătaia uraganului. Purta un costum alb, șifonat. Iar în cealaltă mână ținea geanta lui de diplomat, cu acel mic lanț pe care nu l-am văzut niciodată încătușându-i mâna.

– Ai crescut..., se bălbâi el, admirându-mă, cuprins de o neașteptată timiditate în fața corpului matur al fiicei lui.

Continuă să mă privească timp de câteva minute, neștiind cum să își țină mâinile, în timp ce ploaia îmi pătrundea în haine. Iar într-un târziu, se hotărî să mă îmbrățișeze, adăpostindu-mă sub umbrelă. Îmi spuse în șoaptă:

– Te-ai făcut o femeie în toată firea...

Dintr-odată, m-am trezit simțindu-i mirosul de tutun, de levănțică, sărutându-i barba aspră care îmi zgâria buzele.

– Și eu, cum arăt? Sunt în formă? mă întrebă, schimbând tonul, recăpătându-și vechea siguranță de seducător. Abdomenul îi era perfect plat sub strânsoarea curelei, și era evident efortul vanitos pe care îl făcea pentru ca eu să observ acest lucru. Ai accepta să fii iubita mea...?

– În nici un caz. Ai avut prea multe..., i-am răspuns.

Izbučni într-un hohot de râs. Mă sărută pe frunte. Dintr-odată, se prefăcu că se întristează:

– Sau poate mă consideri îmbătrânit?

Știam răspunsurile pe dinafară. Mai practicaserăm înainte acel joc de cochetărie masculină. Avea 50 sau 51 de ani, pe vremea aceea. Eu urma să îi spun că nu arată bătrân deloc. Că arată atrăgător, matur, interesant. Că femeile admiră acele tâmpile

încărunțite, acel strop de verde amar din ochii săi, acel aer de fost galant dezamăgit.

– Arăți mai bine. Bronzat și mai slab...

L-am văzut cum respiră ușurat și fericit...

– Anita mea a călătorit bine? continuă să mă întrebe.

– Foarte prost. A fost cât pe ce să ne prăbușim...

– Important este că te afli pe pământ..., îmi spuse, în timp ce intram în sala de sosire. Iar acum, scuză-mă, dar am o treabă de rezolvat... Durează doar un minut și plecăm imediat.

L-am văzut apropiindu-se de biroul de imigrări. Polițistul de gardă îi verifică actul de identitate. Un funcționar zdrențăros, cu pete mari de sudoare sub axile, ieși la ușă și îl lăsă apoi să intre cu un salut protocolar ambiguu. Ușa se închise și le-am văzut umbrele în spatele geamurilor vopsite ale biroului. Alte două siluete se ridicară în picioare...

Cât despre mine, simțeam un nod în gât. Nu ne mai văzuserăm de doi ani. Era poate adevărat că devenisem „o femeie în toată firea“. Și mie îmi venea greu să îl privesc aproape de la aceeași înălțime. Încercase să îmi pună mâna pe ceafă, cum obișnuia să o facă înainte, și l-am respins, nu știu de ce. De fapt, părea schimbat. Nu doar că era mai în formă, ci poate mai puțin aspru, mai puțin cinic. Mai puțin perechea soției de câțiva anișori, cum mă lăsase să fiu în joacă, în întâlnirile noastre anterioare. Nu îl regăseam în acel rol de iubit al fiicei sale, pe care îl preferam iubirii paterne grijulii. Umezeala aeroportului, fără aer condiționat, îmi provoca rău de uscat. Iar un bărbat dădea cu piciorul în partea de jos a tonomatului de Coca-Cola, care îi azvârlî în cele din urmă o cutie, cu un geamăt aproape animalic...

În sfârșit, Consulul reapăru. Mâna funcționarului de la biroul de imigrări, cu un inel gros de aur, se sprijinea pe unul din umerii lui. Se despărțiră. Celelalte două siluete își reluară locurile din spatele geamurilor vopsite. Consulul rămase o clipă pe gânduri, cu capul plecat. Ca și când în timpul formalităților ar fi uitat de ce a

venit, în primul rând, la aeroport. Și îmi zâmbi în același fel timid ca la început, când mă zări din nou în sala de sosire.

Am ieșit împărțind bacșiș hamalilor. Un șofer băștinaș parcă pentru noi o mașină lungă, roșie, până la rampă. Băștinașul desculț ne deschise portierele în timp ce ținea o umbrelă găurită. Nici acea nouă mașină a Consulului nu mi se potrivea: un Cadillac cu șase locuri, așezat pe roțile din spate ca o șalupă. Era mult prea luxoasă și convențională în comparație cu jeepurile de luptă, toate mașini de teren, pe care i le cunoscusem în posturile pe care le ocupase înainte.

Am lăsat în urmă aeroportul care se pierdea într-o depresiune a peisajului mălos. Părea o șopârlă preistorică cu firma luminoasă ridicată în coadă. Și, când m-am întors să îl caut, dispăruse... Cerul acoperea fluviul învolburat de uragan. Ceea ce *probabil* trebuie să fi fost un fluviu, pentru că de pe malul vestic al Amazonului nu se putea zări celălalt mal. Treceam de la zone asfaltate la kilometri întregi de drum argilos deschis între fâșii de junglă hărăzite pierzaniei din cauza defrișării. Furtuna nimicea terenurile cultivate. Din când în când, smocuri de junglă răsăreau din mocirlă. Și ulii umezi ciuguleau dintr-un catâr mort care plutea în apă cu picioarele înainte... Peisajul putea să fi fost cel din prima zi a lumii; sau a doua zi după alungarea din paradis. Și cel mai ciudat, unicul fapt ciudat, mi se păru a fi că, în ciuda ploii atât de puternice, nu era frig și că eu, totuși, fără să vreau, tremuram.

– Bănuiesc că ai deja un iubit, îmi spuse Consulul, fără a-și ridica ochii de pe drum.

Poate că voia doar să facă puțină conversație, să spargă gheața acumulată în acei doi ani de când nu ne văzuserăm. Sau poate că încerca să îmi spună ceva.

– Am avut. Dar am terminat-o... Cred că nu sunt făcută pentru viața în doi, i-am spus.

Nimic de povestit. Vara trecută. Un copil într-o țară de copii. A durat trei luni și voia să se culce cu mine. Am fost de acord, dar în condițiile impuse de mine. I-am scris o scrisoare de dragoste

explicită: urma să fugim cu un tren înspre nord, să trăim goi pe o plajă din deșert și să ne hrănim cu fructe de mare crude până când ne purificam, să sărbătorim o cununie rituală în care să ne dedicăm Lunii și să facem dragoste prima oară în apă. Urma să avem doi copii imediat. N-am mai auzit de el după aceea. Aș fi vrut să plâng, dar nu am reușit să storc nici o lacrimă.

– Nu pari a fi foarte tristă, îmi spuse Consulul.

– Probabil că am învățat de la tine, i-am răspuns eu.

La intrarea în localitate, ne opri un control al poliției. Consulul coborî geamul și prezentă actul de identitate. Alți doi paramilitari uzi learcă inspectară locul unde eram eu. Sub căderea torențială a ploii, păreau niște scafandri, cu nasul lor plat de indieni turtit de geam și tubul de respirat al puștilor în poziție verticală. În timp ce Consulul cobora pentru a deschide portbagajul, am aruncat o privire la periferia umedă care ne înconjura. Am văzut un templu evanghelic cu crucea căzută, un salon de biliard cu pardoseala de pământ, copii zdrențăroși care se uitau la felul în care eram verificați, de sub streșinile de zinc... Totul fotografiat, dintr-odată, de un fulger cumplit.

– Să nu te mire, îmi spuse Consulul, în timp ce intra în mașină scuturând umbrela. Ei cred că duc un război triumfiular în această zonă: gherilele, drogul și guvernul. Toți împotriva tuturor. Dar e, mai cu seamă, paranoia poliției. Delir al securității...

Și era adevărat. Am socotit că el nu mai fusese în țară de trei sau patru ani. Probabil că nu putea să își imagineze cât de sigură era țara sub conducerea noului regim: liniștea eternă din Las Condes, disciplina școlară, prietenele mulatre ale Leylei care îmi făceau planuri de căsătorie cu fiii lor rugbiști, chiar și mâinile lungi ale tatălui meu vitreg, Lamarca, butonând noua lui alarmă adusă din Miami. Mai bine un bun „război triumfiular“, îmi spuneam, indiferent de ce va fi fiind acesta, decât stingerea întunecată a țării pe care tocmai o lăsam în urmă...

Consulul mă privea în continuare. Am pus din nou mașina în mișcare, trecând de punctul de control. Poate îl surprindea faptul că nu doar corpul fiicei lui crescuse.

- Ei bine, pe-aici am și eu mica mea criză de siguranță, îmi spuse.
- Ai în continuare probleme cu Consulatul?

Mașina încetini puțin, ca și cum o umbră ar fi traversat drumul. Dintr-odată, se auzi doar fâșâitul aerului condiționat în interiorul Cadillacului. Era atât de spațios, încât dădea impresia că eram singuri.

- La ce probleme te referi?

– Chiar tu mi-ai scris despre ele, acum doi ani... Mai ții minte? Imediat după ce ai sosit aici. Mi-ai spus că noul guvern are de gând să desființeze acest post, că se vor reduce posturi la Serviciul de Externe...

Și am adăugat că nu m-ar surprinde dacă l-aș vedea profitând poate de ocazie pentru a renunța o dată pentru totdeauna. Era deja sătul, după trei decenii pe drumuri... Că nu m-ar surprinde dacă l-aș vedea dintr-odată că s-a întors, că a renunțat. Că a venit înapoi definitiv...

– Ah, la asta te referi... Consulul se dădu puțin în spate. Am simțit cum schimbătorul automat trece la o viteză mai mare. Nu, acelea au fost doar alarme false. La urma urmei, militarii nu sunt atât de diferiți de alte guverne. Toți vin cu o măsură mare, spunând că vor mătura mizeria care s-a strâns. Iar în cele din urmă sfârșesc prin a ridica puțin praf, și aruncă restul mizeriei sub covor...

- Au fost, deci, doar câteva probleme cu noul ministru, atunci...

– Am totul sub control. Iar viața e ieftină, zise, în timp ce bătea cu mâna volanul îmbrăcat în piele. Pot să economisesc și îmi permit chiar câteva cheltuieli de lux. Din anumite puncte de vedere, e cel mai bun consulat pe care l-am avut vreodată.

- Ai de gând să rămâi mai mult decât în cele de dinainte?

– Probabil. Sunt destul de multe de făcut în acest post.

– Credeam că tocmai astea sunt destinațiile pe care încerci să le eviți, i-am răspuns.

Consulul mă privi cu coada ochiului, serios. Fără doar și poate, rolul de prieten al fiicei lui nu mai era valabil.

– Am încercat să evit destinațiile oficiale, mă corectă. Dar această localitate e un port fluvial, în apropierea a trei frontiere, în depresiunea celui mai bogat fluviu din lume... Un loc fascinant pentru un diplomat. Am chiar și propriul meu refugiat, ca într-o amabasadă mare. Un pilot de aviație care a dezertat în ziua loviturii militare. La el mă refeream când am vorbit despre criză: l-au sechestrat la graniță în urmă cu trei zile, nu știm încă nimic...

Vocea lui ascundea acea reticență sobră a cuiva ocupat cu treburi importante.

Mașina derapă puțin la intersecție. Indicatorul de drum se mișcă în bătaia vântului, arătând direcții opuse. „Strada Eldorado“, am citit pe unul dintre brațele sale. Apoi ne adâncirăm într-unul dintre drumurile nămoioase dimprejur, delimitat de case cu zăbrele la geamuri. În înaltul unei cărării de pietriș, am văzut că apare o casă albă, care se înalță într-un luminiș al pădurii defrișate. Era un bungalow mare, cu un etaj, înconjurat de terase. Din canalele mici, neputincioase în fața aceluia potop, se revărsau adevărate perdele de apă. O femeie care lucra în casă insistă să îmi ducă rucsacul, care stătea pe bancheta din spate. Nu am lăsat-o și am urcat, cu pantofii plini de noroi, uitându-mă cu rețineră la podeaua strălucitoare, la rogojine, la mobilele din trestie...

– Bine ai venit acasă! îmi spuse Consulul, urmărind să vadă cum reacționez. Cum ți se pare?

– Diferită..., a fost tot ce mi-a venit să spun.

Prin urmare, așa trăia Consulul... Nu mai stătea la un hotel, într-o încăpere numerotată, într-unul dintre apartamentele mobile pe care le împărțiserăm în deplasările noastre anterioare de tată și fiică singuri pe pământ străin. Trăia, deci, într-o casă cu servitoare și mânere de bronz la uși. Oare de când, mă întrebam, se înmuiașe, de când lăsase loc stabilității și îngăduise ca sufletul său ambulant să prindă rădăcini? Acolo era ceva necurat la mijloc...

Și pisica necurată apară din spatele paravanului împotriva muștelor. Era desculță. Coada împletită de păr negru, grea, umezea umerii unuia dintre halatele Consulului având o monogramă brodată pe buzunar.

– Ți-o prezint pe Julia..., îmi spuse.

Exageram întotdeauna. Fiecare femeie frumoasă pe care mi-o prezenta îmi părea că e cu mult, mult mai frumoasă decât mine. Dacă era să ne judece după corp, nimeni n-ar fi putut spune care dintre noi era mai în vârstă. Dar chiar și fără pantofii puși, ea era mai înaltă, mai felină, mai languroasă. Și prin ochii ei de culoare închisă, prin felul de a zâmbi cu seriozitate, doar dacă i se dădea vreun motiv, avea asupra mea avantajul vârstei ei, care era vârsta pe care o am eu acum, de aproape treizeci de ani.

– Ce rușine să ies în halul ăsta, nu am apucat să termin! Scuză-mă, îmi spuse, și îl privi pe Consul cu reproș. Ați sosit înainte de vreme...

– Cred că e pentru prima dată în viață când avioneta Faucett sosește la timp, se scuză el.

Eu nu puteam să mă mișc. Julia fu cea care mă recunoscă din fotografia care îi fusese arătată. Se apropie și mă sărută pe obraji. I-am simțit mirosul. Nu se asemena cu nimic din ceea ce simțisem înainte: era mirosul Consulului, al halatului său, amestecat cu parfumul acelei femei.

– Mă bucur să te cunosc. Tatăl tău mi-a vorbit atât de mult despre tine..., suspină, umflându-și pieptul care, la o simplă privire, era cu două mărimi mai mare decât al meu.

– Vă las să vă cunoașteți mai bine. Plec să caut niște documente în birou, iar apoi va trebui să plec la Consulat. Au apărut câteva urgențe la aeroport, de care va trebui să mă ocup..., îi explică Juliei Consulul.

L-am privit cu disperare, dar nu mai putea fi găsit. Îi era atât de caracteristic: să se retragă, să iasă, să plece în străinătate.

– Vino, vino să îți arăt camera ta. Ai doar aceste bagaje...? mă întrebă Julia.

– Celelalte urmează să sosească, i-am răspuns, arătând spre valiza Vuitton a Leyei, pe care Consulul o scotea din portbagaj. „Celelalte“ erau cele câteva rochii de gală, pentru acele inevitabile cocteiluri ale celor de la Clubul Rotary la care îmi cerea uneori să îl însoțesc; și costumul de seară, care urma să strălucească la banchetul civil cu notabilități din provincie la care trebuia să particip în fiecare dintre posturile sale...

În situația dată, mi-ar fi fost de-ajuns perechea de jeans și pantofii de sport, fustele mele intenționat decolorate și volumul ferfenițit de versuri de Huidobro, pe care îl purtam în rucsac.

2

Și era, într-adevăr, altfel să simți că ești într-o *casă* a Consulului. Pe dinăuntru, părea că e o sucursală a vilei Adams. Mobilier în stil victorian, în versiunea făcută pentru coloniile de peste ocean, conviețuia cu obiecte artizanale locale. Mai bine să nu privești, un pat-sofa vechi, cu mânere, atacat de satiriază, se bălăngănea gata să cadă peste măsuță. Deși în acele vremuri nu știam prea multe despre gusturi, continuam să cred că aceea nu putea fi casa Consulului. Camera Consulului fusese dintotdeauna o bucată de pământ al nimănui, un loc pentru un bărbat în trecere, apărut de imunitatea sa. Locuința extrateritorială a Consulului consta, de cele mai multe ori, din câteva camere închiriate, pe care le împărțeam în timpul vacanțelor mele, cu teancuri de cărți prin colțuri, fotografii în rama oglinzii și hainele noastre de „burlaci“ aruncate peste scaune. Așa ne plăcea nouă, credeam eu.

Julia mă însoți până în camera mea. Parterul casei avea formă de „U“. Am trecut prin destul de multe încăperi goale, cu plase contra țăntarilor la geamuri, prin care se simțea adierea astmatică a furtunii.

– O casă mare, i-am spus Juliei, pentru a vorbi despre ceva.